

Όσιος Παπα-Δημήτρης Γκαγκαστάθης - Ο νέος άγιος της Έκκλησίας μας

/ [Γνώμες](#)

Του κ. Γεωργίου Θ. Μηλίτση, διδασκάλου

Στίς μέρες μας πού «έπλεόνασεν ή άμαρτία», όπως γράφει ό 'Απόστολος Παῦλος (Ρωμ. ε΄, 20), ό Θεός ανέδειξε μεγάλους άγίους οί όποίοι άποτελοῦν καταφύγιο τῶν πονεμένων καί δυσκολεμένων χριστιανῶν, δηλαδή έγινε αυτό πού στή συνέχεια σημειώνει ό 'Απόστολος «υπερεπερίσσευσεν ή χάρις».

Μία από τίς άγιες καί χαρισματικές μορφές τῶν ήμερῶν μας εἶναι καί ό μακαριστός κληρικός τῆς περιοχῆς μας [παπα-Δημήτρης Γκαγκαστάθης](#). Τόν

ἅγιο αὐτό ἱερέα οἱ μεγαλύτεροι στήν ἡλικία συντοπίτες μας τόν θυμοῦνται πού κατέβαινε ἀπό τό χωριό του, τόν Πλάτανο, στά Τρίκαλα, κυρίως τή Δευτέρα, ὅχι μόνον γιά τίς ἀνάγκες τῆς οἰκογενείας του ἀλλά καί γιά τίς ὑλικές καί πνευματικές ἀνάγκες τοῦ ποιμνίου του.

Ἡ πατρῶα του γῆ

Ο μακαριστός παπα-Δημήτρης γεννήθηκε τό 1902 στό χωριό Πλάτανος Τρικάλων, ἀπέχει 15 χιλιόμετρα ἀπό τά Τρίκαλα, ἀπό γονεῖς ἀπλούς καί φτωχούς ἀλλά πολύ πιστούς καί ἐναρέτους, τόν Χρῆστο καί τήν Αἰκατερίνη. Στήν περίπτωσή του ἔχει πλήρη ἐφαρμογή ἡ παροιμία «τό μῆλο πέφτει κάτω ἀπό τή μηλιά». Πτωχοί ὄντες οἱ γονεῖς του τόν ἔβαλαν γρήγορα στή δούλεψη. Τούς βοηθοῦσε στά χωράφια ἀλλά καί φύλαγε τά λιγοστά ζῶα πού εἶχαν. Γράμματα δέν ἔμαθε πολλά, χάρις ὅμως στή φιλομάθειά του αὐτά πού ἔμαθε στό Δημοτικό σχολεῖο τά ἐκαλλιέργησε καί ἄν μιλοῦσες μαζί του δέν σοῦ ἔδιδε τήν ἐντύπωση ὀλιγογράμματος κληρικοῦ. Διαβάζοντας τούς βίους τῶν ἁγίων τῆς ἐκκλησίας ἄναψε μέσα του ἡ ἐπιθυμία νά τούς μιμηθεῖ. Ἐκτός ἀπό τίς καθιερωμένες προσευχές πού κάνουν ὅλοι οἱ πιστοί ὁ παπα-Δημήτρης, ἄν καί λαϊκός, σηκωνόταν τά μεσάνυχτα καί προσεύχονταν κι ἔκανε μετάνοιες. Ἰδιαίτερα τόν εὐχαριστοῦσε νά προσεύχεται στό ναό τῶν Ταξιάρχων, ἦταν κοντά στό σπίτι του. Ἡ καρδιά του κυριολεκτικά πυρπολοῦνταν ἀπό τήν ἀγάπη του πρὸς τόν Κύριο. Εἶχε συνειδητοποιήσει ὅτι χωρίς καθαρή σκέψη καί ζωή εἶναι ἀδύνατον νά σέ ἐπισκεφθεῖ καί νά κατοικήσει μέσα σου ἡ Θεία Χάρις καί νά γίνεις κατοικητήριον τοῦ Παναγίου Πνεύματος, γι' αὐτό πρόσεχε πολύ τόν ἑαυτό του, τίς σκέψεις του καί τίς συναναστροφές του.

Ο ἴδιος σέ σημειώσεις του πού βρέθηκαν γράφει: «Γιά νά ἐνδυναμώσω τήν πίστη μου διάβαζα στήν καλύβα μου βίους Ἀγίων. Ἀπέφευγα τίς συναναστροφές τοῦ κόσμου. Εἰς τούτου ἐπήγαινα στίς πιό βαθιές χαράδρες καί προσευχόμουν. Πολλά βράδυα ἔρχονταν δαίμονες (...) γιά νά μέ ἐξοντώσουν, ἀλλά οἱ Ἀρχάγγελοι δέν τούς ἐπέτρεπαν καί ἔφευγαν ἄπρακτοι».

Στό κάλεσμα τῆς Πατρίδας

Σέ ηλικία 19 ἐτῶν, τό 1921, ἡ πατρίδα τόν κάλεσε νά ἐκπληρώσει τίς στρατιωτικές του ὑποχρεώσεις. Τό κάλεσμα αὐτό τό θεώρησε τιμή του. Ἀφοῦ πῆρε τήν εὐχή τῶν γονέων του κατατάχθηκε στή Χωροφυλακή. Οἱ ἀνάγκες τῆς πατρίδας τόν ἔφεραν στή Μικρά Ἀσία ὅπου διαπίστωσε ἀκόμα μιά φορά πόσο τόν ἀγαποῦσαν καί τόν σκέπαζαν ὁ Θεός καί οἱ ἅγιοι Ἀρχάγγελοι οἱ ὁποῖοι πολλές φορές ἐπενέβησαν, ὅταν κινδύνευε καί τόν ἔσωσαν.

Ας ἀφήσουμε τόν ἴδιο νά μᾶς περιγράψει τίς ἐμπειρίες του. «Ἐφθασα στήν Σμύρνη Σάββατο, τήν ὥρα πού κτυποῦσαν οἱ καμπάνες. Τί συγκινητικόν ἦτο! Ἀργά τήν νύκτα ἔρχεται καί πάλιν ὁ γέρων (ἐννοεῖ τόν Ἀρχάγγελο) καί μοῦ λέγει: νά (...) πᾶς εἰς τό δεύτερο λιμάνι. Περί ὥρα 9, παρά τέταρτο, νά μπεῖς εἰς τό πλοῖον καί θά βγεῖς εἰς τήν Χίον. Ἐγώ θά εἶμαι μαζί σου, μή φοβεῖσαι. Ἔτσι κι ἔγινε. Βγῆκα εἰς τήν Χίο καί ἔπειτα στήν Ἀθήνα. Ἀπό τήν Ἀθήνα μέ ἔστειλαν εἰς τήν Κομοτηνή. Ἐκεῖ τακτικά ἐκκλησιαζόμουν καί ἔμαθον καί τήν ψαλτική».

Δημιουργεῖ οἰκογένεια

Οταν τελείωσε τή θητεία του ἀποφάσισε νά πάρει τό ἀπολυτήριο τοῦ Δημοτικοῦ καί νά δημιουργήσει οἰκογένεια. Ὁ παπα-Δημήτρης εἶχε πάντα στό νοῦ του τά ὅσα γράφει στό βιβλίο τῶν Παροιμιῶν ὁ πνευματοκίνητος βασιλέας Σολομών: «Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει; τιμιωτέρα δέ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη». (Παρ. 29, 10), δηλαδή: «Γυναῖκα ἀνδρεία ποιός θ' ἀνακαλύψει; Αὕτη εἶναι πολυτιμότερη κι ἀπ' τά πολύτιμα πετράδια». Ἐπίσης στό ἴδιο βιβλίο εἶχε διαβάσει: «Γυνὴ ἀνδρεία στέφανος τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς».

Μιά κοπέλα πού νά εἶχαν πλήρη ἐφαρμογή τά παραπάνω ἤθελε νά βρεῖ γιὰ σύντροφο στή ζωή του. Ὁ Θεός δέν τόν ἄφησε μόνο του, τόν βοήθησε νά βρεῖ κοπέλα πού μπορούσε νά γίνει ἀφοσιωμένη σύζυγος. Κι αὕτη ἦταν ἡ συγχωριανή του Ελισάβετ Κουτσιμπίρη τοῦ Στεφάνου μέ τήν ὁποία ἀπέκτησε ἑννέα θυγατέρες ἀπό τίς ὁποῖες ἡ μιά κόρη του εἶναι ἡ Γερόντισσα Ἰσιδώρα ἡγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Ζάρκου Τρικάλων. Ἐγγονή του, ἡ μοναχή Ἰγνατία, πού μονάζει στήν Ἱερά Μονή Κορπόβου Λαγκαδιᾶς Τρικάλων.

Στό ναό τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἔγινε ἀπό τόν ἱερέα τοῦ χωριοῦ τους τό μυστήριο τοῦ γάμου ὅπου ἦλθαν ὅλοι οἱ χωριανοί γιὰ νά παρακολουθήσουν τό μυστήριο καί γιὰ νά συμπροσευχηθοῦν. Στό τέλος τούς ἔδωσαν τίς πιό ἐγκάρδιες εὐχές τους.

Λειτουργός τοῦ Ὑψίστου

Όταν στό χωριό του έμεινε κενή ή θέση τοῦ Ἱερέα ἀντιπροσωπεΐα τῶν κατοίκων πῆγε στή Μητρόπολη καί ζήτησε ἀπό τόν τότε Μητροπολίτη Πολύκαρπο νά στείλει ἐφημέριο στό χωριό τους. Ὁ ἐπίσκοπος τούς λέγει: «ἔχετε νά μοῦ ὑποδείξετε κάποιον συγχωριανό σας γιά νά τόν χειροτονήσω;» Αὐτοί μέ ἕνα στόμα τοῦ εἶπαν: «Ναί, Σεβασμιώτατε. Στό χωριό μας ὑπάρχει ἕνας οἰκογενειάρχης πού γεννήθηκε γιά λειτουργός τοῦ Ὑψίστου, αὐτός πρέπει νά γίνει παπάς στό χωριό μας, ἀλλά δέν ξέρει γράμματα». Ὁ Μακαριστός Μητροπολίτης τούς ἀπάντησε: «Δέν πειράζει πού δέ γνωρίζει γράμματα, μόνο νά εἶναι καλός χριστιανός, νά πηγαίνει στήν ἐκκλησία καί νά ἔχει γιά σύντροφο τῆς ζωῆς του γυναίκα πού νά φοβᾶται τό Θεό. Μή ξεχνᾶτε ὅτι ὁ ἅγιος Σπυρίδων ἦταν ἀγράμματος κι ὅμως ἔγινε ὄχι μόνον ἐπίσκοπος ἀλλά καί ἅγιος. Τώρα πού θά πᾶτε στό χωριό νά τόν πεῖτε νά ρθεῖ στή Μητρόπολη γιά νά τόν γνωρίσω καί νά συζητήσω μαζί του».

Βράδυ ἦταν ὅταν οἱ συγχωριανοί του πού πῆγαν στή Μητρόπολη τόν ἐπεσκέφθηκαν στό σπίτι του. Ἡ κυρα-Ἐλισάβετ τόν φώναξε, μόλις εἶχε γυρίσει ἀπό τίς δουλιές του, ὅτι τόν θέλουν. Αὐτός πῆγε ἀμέσως γιά νά δεῖ τί τόν θέλουν. Ὁ γεροντότερος ἀπό τήν ἐπιτροπή τοῦ ἀνακοίνωσε τό σκοπό τῆς ἐπισκέψεώς τους. Ὅταν τόν ἄκουσε τούς ἀπάντησε: «Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ γιά τήν τιμή πού μοῦ κάνατε, πρέπει ὅμως νά ξέρετε ὅτι τό ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης εἶναι πολύ μεγάλο κι ἐγώ εἶμαι ἀνάξιος καί πολύ βαρύ καί οἱ δικοί μου ὦμοι ἀσθενεῖς καί δέν μποροῦν νά τό σηκώσουν. Σᾶς εὐχαριστῶ. Στό χωριό μᾶς ὑπάρχουν πρόσωπα ὄχι μόνον κατάλληλα γιά νά γίνουν ἱερεῖς ἀλλά εἶναι καί μορφωμένοι».

Ἡ ἐπιτροπή μετά ἀπό αὐτό ξαναπῆγε στό Δεσπότη κι ἐκεῖνος τούς ὑπέδειξε, σύμφωνα μέ τό νόμο, νά κάνουν ἐκλογές κι ἐκεῖνον πού θά πάρει τούς περισσότερους ψήφους θά χειροτονήσει. Πράγματι, ἔγινε ἡ ψηφοφορία καί σχεδόν παμψηφεί βγῆκε ὁ παπα-Δημήτρης, ἄν καί δέν εἶχε βάλει ὑποψηφιότητα.

Ὅπως ὁ ἴδιος ἔλεγε ἀργότερα: «ὁ Θεός πολλές φορές τοῦ ἔδειξε σημεῖα ὅτι ἐπιθυμοῦσε νά γίνω ὑπηρέτης τῶν μυστηρίων Του. Αὐτός ὅμως πάντα ἔκρινε τόν ἑαυτό του ἀνάξιο νά γίνει διάκονος τοῦ θυσιαστηρίου. Τέλος δέχτηκα γιά νά μή θεωρηθῶ λιποτάκτης καί ἔκλεινα τήν κεφαλή μου καί εἶπα: «λάλει, Κύριε, ὅτι ὁ δούλος Σου ἀκούει».

Τό 1933, ἔλαβε μήνυμα ἀπό τόν μακαριστό Μητρόπολη Τρίκκης καί Σταγῶν κυρό Πολύκαρπο νά τόν ἐπισκεφεῖ στή Μητρόπολη. Πράγματι ἦλθε στά Τρίκαλα κι ἀμέσως κατευθύνθηκε στή Μητρόπολη, τό Δεσποτικό. Ὁ ἀρχιερατικός ἐπίτροπος τόν ὁδήγησε στό Γραφεῖο τοῦ Μητροπολίτου. Ἐκεῖ ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ εἶπε ὅτι: -ἡ θέληση τῶν συγχωριανῶν του εἶναι νά τόν χειροτονήσει ἱερέα, γι' αὐτό πρέπει νά

έτοιμάζεται.

Στίς ἀντιρήσεις του, ὅτι δέν εἶναι ἄξιος, ὁ Δεσπότης τοῦ εἶπε: – κανένας δέν εἶναι ἄξιος γιά λειτουργός τοῦ Ὑψίστου καί ὅτι ἡ Θεία Χάρις θεραπεύει τίς ἀδυναμίες καί ἀναπληρεῖ τίς ἐλλείψεις μας. Πήγαινε καί ράψε τά ράσα καί τά ἄμφιά σου. Σύντομα θά σέ χειροτονήσω.

Πράγματι, ὅπως σημειώνει «τὴν 24ην Μαΐου 1931 ἔγινε Διάκονος καί εἰς τὰς 26 τοῦ ἰδίου μηνός ἔγινε Ἱερεύς». Ἔτσι ὁ παπα-Δημήτρης ἀπό ποιμένας ἀλόγων ζώων ἔγινε τώρα ποιμένας τῆς ποίμνης τοῦ Κυρίου. Μὲ πρωτοφανή ζῆλο ἐργάστηκε στὴν ἐνορία του. Πάντα ἔβαζε σάν πρῶτο του καθῆκον τίς ἀνάγκες τοῦ ποιμνίου του καί μετὰ τῆς οἰκογενείας του.

Σάν πραγματικός ποιμένας φρόντισε νὰ ἀσφαλίσαι τὸ ποίμνιό του ἀπὸ τίς ἐπιθέσεις καί τίς παγίδες τοῦ διαβόλου. Μὲ τὴ βοήθεια τῶν πιστῶν ἔκτισε στά σταυροδρόμια τοῦ χωριοῦ εἰκονοστάσια μὲ σταυρούς καί εἰκόνες κλπ. Ἦταν φιλάνθρωπος, ἐλεήμων, ἀνοιχτόκαρδος, κοινωνικός, ἔχοντας πάντοτε στίς τσέπες του καραμέλες γιὰ τοὺς μικροὺς καί μικροποσά γιὰ τοὺς ἐνδεεῖς μεγάλους.

Ἐνδιαφερόταν οἱ πιστοὶ νὰ διαβάζουν χριστιανικά βιβλία καί περιοδικά καί γι' αὐτὸ δημιούργησε βιβλιοθήκες, στά σπίτια πού ἔκανε ἐπισκέψεις ἔδινε γιὰ δῶρα βιβλία κι ἔστελνε ἐπιστολές.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ἐπειδὴ κήρυττε μὲ παρρησία ὅτι οἱ τρεῖς ρίζες τῆς φυλῆς μας εἶναι ἡ θρησκεία, ἡ οἰκογένεια καί ἡ πατρίδα, εἶχε μπεῖ στό στόχαστρο αὐτῶν πού ἤθελαν νὰ ἀποκόψουν τὸ ἔθνος μας ἀπ' αὐτές. Γράφει: «Μοῦ λέει ἡ παπαδιά μου. Παπά χαζάθηκες τελείως; Ἐσύ θὰ φέρεις τὸ ἀποτέλεσμα; Δέν βλέπεις ὅλους τοὺς παπάδες τῶν χωριῶν, πού κάθονται στά σπίτια τους, δουλεύουν καί τρώγουν μὲ τίς οἰκογένειες τους; Ἐγὼ τῆς ἀπαντῶ. Θὰ πεθάνω γιὰ τὸν Χριστό καί ὄχι γιὰ τὸν χρυσό. Κομμουνιστὴς ἐγὼ δέν γίνομαι».

Ἡ ζωὴ του πέρασε ὑπηρετῶντας τοὺς «ἀδελφούς τοῦ Κυρίου». Οἱ συγχωριανοὶ του πολλές φορές τὸν ἄκουσαν νὰ λέγει: «Τρέξε παπα- Δημήτρη, τρέξε, ὁ διάβολος ἔζωσε καί πάλι τὸ χωριό». Ὅπλο στά χέρια του ἦταν ἓνα τριμμένο ἀπὸ τὴν πολὺ χρῆση κομποσχοίνι. Συνεχῶς προσεύχονταν καί μνημόνευε ὀνόματα συνανθρώπων του πού τὸ εἶχαν ἀνάγκη. Ἄν δέν θυμῶταν τὰ ὀνόματά τους μουρμούριζε: «ὑπὲρ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ΚΤΕΛ, ὑπὲρ τοῦ ὀδοντιάτρου, ὑπερ... ὑπερ.... Ὅλοι περνοῦσαν ἀπὸ τὴ σκέψη καί τὰ χεῖλη του».

Οἱ φίλοι του

Ὁ μακαριστός ποιμένας τοῦ Πλατάνου ἔχοντας ταπεινό φρόνημα προσπάθησε γιὰ νὰ ἀναπληρώσει τίς ἐλλείψεις του νὰ συνδεθεῖ μέ πνευματικά πρόσωπα ἀπό τὰ ὁποῖα πολλά διδάχθηκε καί ὠφελήθηκε.

Συχνά, ὅπως ἔλεγε, «πεταγόνταν» στά Μετέωρα ὄχι μόνον γιὰ νὰ ρουφήξει τό πνευματικό νέκταρ, σάν ἄλλη φίλεργος μέλισσα, ἀπό τήν ἐμπειρία τῶν πατέρων πού ἀσκοῦνταν ἐκεῖ, ἀλλά καί γιὰ νὰ ἐξομολογηθεῖ.

Πάνω στό βράχο τοῦ Ὁσίου ᾽Αθανασίου, τό Μεγάλο Μετέωρο, γνώρισε μιά μεγάλη μοναστική μορφή τῶν ἡμερῶν μας, τόν π. Αἰμιλιανό, πού ἦταν ἡγούμενος τῆς Μονῆς. Ὁ π. Αἰμιλιανός ἀπό τήν πρώτη τους συνομιλία κατάλαβε ὅτι μπροστά του ἔχει ὄχι ἕναν συνηθισμένο κληρικό ἀλλά ἕναν ἁγιασμένο ποιμένα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, πού πρέπει νὰ ἀποτελέσει πρότυπο γιὰ τούς ἄλλους κληρικούς καί μοναχούς. Διαβάζουμε: «Ὁ σεβάσμιος λευῖτης ἀποτελοῦσε πρόσωπο ἀξιοσέβαστο καί ἱερό γιὰ τόν Γέροντα Αἰμιλιανό, ἀλλά καί γιὰ τήν ἀδελφότητα τοῦ Μεγάλου Μετεώρου καί κατόπιν τῆς Σιμωνόπετρας καί τῆς Ὁρμύλιας. Τόν νεαρό ἱερομόναχο Αἰμιλιανό ἐντυπωσίασε βαθύτατα ἡ εὐλάβεια τοῦ παπα-Δημήτρη πρὸς τούς Ταξιάρχες, προστάτες ἁγίους τοῦ χωριοῦ του, ἡ ἀπλότητα, ἡ οἰκείωσή του πρὸς τὰ «ιερώς τελούμενα», ἡ ἄσκηση καί ἡ ταπείνωσή του. Ὅταν μετὰ ἀπό λίγο αὐτός ὁ ἐνάρετος ἱερέας ἄρχισε νὰ ἐξομολογεῖται στόν Γέροντα, διατηρῶντας αὐτόν τόν πνευματικό δεσμό μέχρι τό ὁσιακό του τέλος, ἀποκάλυψε σέ ἐκεῖνον τὰ ἐσώτατα τῶν νηπτικῶν, προσευχητικῶν καί λατρευτικῶν βιωμάτων του.

Ἡ ζωή του, ὅπως γράφει ὁ π. Αἰμιλιανός γι' αὐτόν, ἦταν μία χειραγωγή ἀπό τήν Θεία Χάρη, ὥστε νὰ ἀναδεικνύεται ὄργανο ἔκφρασης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. (Κατηχήσεις Τόμος 1^{ος})».

Ἐκτός ἀπό τόν π. Αἰμιλιανό ὁ π. Δημήτρης συνδέθηκε καί μέ ἄλλες ἁγιασμένες μορφές τῶν ἡμερῶν μας, ὅπως: μέ τόν π. Φιλόθεο Ζερβάκο, ἡγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λογγοβάρδας Πάρου, μέ τόν π. Γεώργιο Καψάνη, μέ τόν π. Ἐφραίμ Κατουνακιώτη, μέ τόν γέροντα τῆς Πάτμου π. Ἀμφιλόχιο Μακρή καί μέ τό Σέρβο Ὅσιο Ἰουστῖνο Πόποβιτς (μέσω τῶν πνευματικῶν του τέκνων π. Ἀθανασίου καί π. Ἀμφιλοχίου).

Οὐράνιες ἐμπειρίες καί ἐπεμβάσεις

Ὅπως ἀποκάλυψαν δικά του πρόσωπα μετὰ τήν κοίμησή του, εἶδε στή ζωή του

έπεμβάσεις του Θεού, των αγίων Ταξιάρχων και άλλων αγίων της Ἐκκλησίας μας.

Σημειώνουμε μερικά από αυτά που αναφέρονται. Ἐνα βράδυ ἐνῶ ἀναπαυόταν στό φτωχό σπίτι του ἦλθε ἕνας γέροντας καί τόν ξύπνησε, λέγοντας του: «σῆκω, παιδί μου, γρήγορα, τό σπίτι θα πέσει». Ξανά, δεύτερη φορά, τόν ξύπνησε. Καί στό τέλος, τόν ξύπνησε κανονικά. Βγαίνουν ἀπό τό σπίτι κι ἀμέσως τό σπίτι ἔπεσε! Ὁ γέροντας ἦταν ὁ ἅγιος Νικόλαος. Ὑπάρχει στό χωριό ναός ἀφιερωμένος στόν ἅγιο Νικόλαο. Αὐτός ἦρθε καί τόν προστάτευσε.

Τήν περίοδο τοῦ ἐμφυλίου πολέμου πέρασε πολλές δοκιμασίες. Ὁ παπα-Δημήτρης ἐπειδή ὁμολογοῦσε τήν πίστη του καί μιλοῦσε γιά τήν ἀξία τῆς οἰκογένειας καί τῆς πατρίδας τόν ἔβαλαν στό στόχαστρο, τόν ἀπείλησαν, τόν ἀποκήρυξαν καί πολλές φορές ἀποπειράθηκαν νά τόν σκοτώσουν κι ὅλο σωζόταν.

Γράφει οἰδιος: «Ὅταν στίς 20 Ὀκτωβρίου 1945, Κυριακή πρωί, κτύπησα τήν καμπάνα, μᾶς περιεκύκλωσεν ἀντάρτικος στρατός. Στό χωριό μας ἦταν ὁμάδα ἐθνική καί γι' αὐτό ἤθελαν νά μᾶς ἐξοντώσουν. Ἄρχισαν νά ρίχνουν πυρά τους γιά φοβερισμό. Ἐγώ μόλις εἶχα μπεῖ στήν Ἐκκλησία, ἔκαμα τόν σταυρό μου, παρεκάλεσα τόν ἅγιο Νικόλαο καί φεύγω. Ἐκεῖνοι ἀπό τό φυλάκιο ρίξαν ἀφθονες σφαίρες μέ τό πυροβόλο, καμία τους δέν μέ ἐκτύπησε. Ἀκολούθησα ἕνα ρέμα, τά Ἀμπέλια καί ἔχασαν τά ἴχνη μου. Ἐπήγαινα πρὸς τό χωριό Βασιλική πού εἶχε ἐθνικό στρατό καί ὁμάδα, γιά νά φυλαχθῶ. Κοντά στά σύνορα τῶν δύο χωριῶν, Ριζώματος – Βασιλικῆς μέ ἔφτασαν. Εἶχαν διατάξει 10 ἱππεῖς καί μέ τόν ἀρχηγό νά μέ πιάσουν. Μέ κυνηγοῦσαν, ἔβριζαν καί ἔριχναν μέ τά Στέν, χωρίς νά μποροῦν νά μέ φονεύσουν. Οἱ σφαίρες τρύπαγαν τά ράσα. Μέ πλησίασαν καί μέ περιεκύκλωσαν στά 50 μέτρα γύρω – γύρω, φωνάζοντας: κερατά, τράγο, ποῦ θά πᾶς; (μέ ἔβριζαν ἐλεεινά). Ἐγώ εὐρισκόμενος ἐν μέσω κινδύνου, ἐσήκωσα τά χέρια πρὸς τόν οὐρανό καί ἐφώνησα ἀπό τό βάθος τῆς ψυχῆς: Μιχαήλ Ἀρχιστράτηγε, σῶσε με, κινδυνεύω. Ὡ τοῦ θαύματος! Σάν ἀστραπή παρουσιάσθη ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ εἰς τόν ἀρχηγό. Εἶδα ἕνα νέο μέ σπαθί, πού ἔκοψε τά σχοινιά ἀπό τήν σέλα τοῦ ἀλόγου, τόν ἔριξε κάτω καί τόν ἔσπασε τήν σπονδυλική στήλη. Οἱ ὑπόλοιποι ἔμειναν ἀκίνητοι, ὥσάν νά τούς εἶχε κτυπήσει ἡλεκτρισμός. Ἀκούω μιά φωνή, ἦταν τοῦ ἀρχηγοῦ τους, νά λέγει: Ἔχεις ὄριο ζωῆς καί ὑψηλούς προστάτας. Εὐχαριστῶ, τούς ἀπήντησα. Τούς συγχώρησα καί τούς εὐχήθηκα ὁ Θεός νά τούς φωτίσει, νά μετανοήσουν καί νά γίνουν καλοί ἄνθρωποι. Νά λέτε τήν ἀλήθεια, τούς εἶπα, γιά νά ἔχετε τόν Θεό βοήθεια καί ἔφυγα σιγά-σιγά γιά τόν προορισμό μου».

Διηγοῦνταν: -Τήν 18η Αὐγούστου 1959 ἐνῶ λειτουργοῦσα στούς Ταξιάρχες στίς 4 τά ξημερώματα, μόλις πλησίασα τήν Ὠραία Πύλη, βλέπω στό ἀριστερό μέρος ἕνα εὐμορφο παιδάκι νά μέ ἀκολουθεῖ. Αὐτό ἀργότερα χάθηκε σά σκιά καί ἀκούστηκε

Ένας κρότος πάνω από τήν κανδήλα τῆς Παναγίας ἡ ὁποία ἄρχισε νά σείεται μέχρι τό τέλος τῆς Λειτουργίας.

-Τήν 1η Ἰουνίου 1963 λειτούργησα στήν ἱερά μονή τῆς Ἀγίας Τριάδος Μετεώρων. Κατά τήν ὥρα τοῦ χερουβικοῦ ἡ Ἀγία Τράπεζα ἔβγαλε ἄρωμα, γιατί ἐκεῖ ἦταν κι ἕνα μικρό κουτάκι μέ λείψανα Ἀγίων. Ἔβγαινε ὡς ἕνας μικρός στύλος καπνοῦ, πού εὐωδίαζε ὅλος ὁ ναός. Ἦταν κατανυκτική ἡ λειτουργία, δέν περιγράφεται. Ναι, ἡ Θρησκεία μας φωνάζει ὅτι εἶναι ζωντανή.

Ἕνα ἀπόγευμα περνοῦσα ἀπό τήν πλατεία τοῦ χωριοῦ καί πήγαινα στό σπίτι μου. Βλέπω στό καφενεῖο πολλούς ἄνδρες, ἄλλοι πίνανε κρασί, ἄλλοι χαρτοπαίζανε. Οἱ δαίμονες ἦταν γύρω – γύρω πάνω στά κεφάλια τους, σ' ἕναν μάλιστα ἦταν σάν ἀρκούδα.

Τελειώνουμε μέ τό ἀκόλουθο γεγονός: Ἕνα βράδυ ἔκανε τούς χαιρετισμούς τῆς Παναγίας στήν ἐκκλησία τῶν Ταξιάρχων. Ἐνῶ στέκονταν μπροστά στήν Ὠραία Πύλη κοίταζε πρός τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας τοῦ τέμπλου καί ἔψαλλε τό «Θεοτόκε Παρθένε ...» παρουσιάστηκε μία γυναίκα ἡ ὁποία τόν ἔπιασε ἀπό τό χέρι καί τόν γύρισε ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπό τήν Ὠραία Πύλη ὅπου βρίσκεται τοιχογραφημένη ἡ Κοίμηση τῆς Θεοτόκου καί εξαφανίσθηκε. Αὐτό τό ἐξήγησε ὅτι ἦταν πρόσκληση τοῦ Θεοῦ γιά τό Οὐράνιο Δεῖπνο πού τοῦ ἐτοίμαζε.

Ἀπό τίς πατρικές του νουθεσίες

Ὁ ἀγνός Λειτουργός τοῦ Ὑψίστου θεωροῦσε ὑποχρέωσή του νά συμβουλεύει καί νά νουθετεῖ τά πνευματικά του παιδιά καθῶς καί τόν κάθε πιστό πού ζητοῦσε τή συμβουλή του. Πάντα θυμῶνταν αὐτά πού τοῦ εἶπε ὁ Ἐπίσκοπος κατά τήν ὥρα τῆς χειροτονίας του: «Ὁ πρεσβύτερος, ὅπως καί ὁ ἐπίσκοπος, ὀφείλει νά μήν ἀμελεῖ ποτέ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά νά κατηχεῖ τόν λαό τοῦ Θεοῦ καί νά διαγγέλλει τό πρόσταγμα τοῦ Κυρίου».

Ενθυμούμενος τήν ὑποχρέωσή του αὐτή δέν ἔπαψε μέχρις πού ἔκλεισε τά μάτια του νά νουθετεῖ εὐκαίρως ἀκαίρως τά πνευματικά του παιδιά.

Ἀπό τίς πατρικές νουθεσίες του σημειώνουμε μερικές. Συμβούλευε: «Ὁ ἐχθρός μας ὁ διάβολος πάντοτε μᾶς πολεμᾷ. Πιο πολύ ὅταν δέν τοῦ κάνουμε τα χατήρια. Τότε ἀπό τήν κακία του βρίσκει χίλιους τρόπους νά μᾶς πειράξει.

-Ἕνα βράδυ πού γύριζα στό σπίτι μέ χιόνι μοῦ παρουσιάστηκε ἕνας διάβολος σά χοῖρος. Διαλύθηκε ὅμως σάν καπνός, μόλις ἔκανα τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. Κάποτε πάλι ὅταν λειτουργοῦσα, ἀκούω ἔξω νά θορυβοῦν. Βγαίνω καί βλέπω ὅτι χτίζανε

πολυκατοικία "Άλλος είχε μυστρί, άλλος φτυάρι. κλπ. τούς σταύρωσα και έξαφανίστηκαν τά πάντα. "Άλλοτε πάλι, παιδιά μου, γύριζα απ' τό χωράφι και περνώντας έξω από τήν έκκλησία του 'Αγίου Γεωργίου βλέπω ένα σατανά ξαπλωμένο. Τόν ρωτώ, «τί κανείς έδω»; Και μου απαντά:«'Εγώ κάθομαι έδω για να μην αφήνω κανένα να κάνει τόν σταυρό του. Μεγάλη ή δύναμη του Σταυρού. Πάντοτε να τόν έχετε επάνω σας, σās ασφαλίζει και σās σώζει.

-Μιά φορά ήταν καλοκαίρι, μέ καλέσανε να κηδεύσω έναν άνδρα στο χωριό Κούρσοβο ('Ελληνόκαστρο). Όταν γύρισα στο χωριό μου στο δρόμο οί σατανάδες μέ πετροβολούσαν. Θέλανε να μέ σκοτώσουν. "Αρχισα να λέγω τούς Χαιρετισμούς και διαλύθηκαν σάν καπνός. Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνούμε τί δύναμη έχεις όταν λές τούς χαιρετισμούς. Οί χαιρετισμοί όχι μόνον φυγαδεύουν τούς δαίμονες που έρχονται να μās πειράξουν αλλά μās βάζουν κάτω από τήν προστασία της Παναγίας, που πολύ τίς αρέσουν.

Τέλος έλεγε: «Ούτε τρίχα δεν πέφτει από τόν άνθρωπο που τόν προστατεύει ο Θεός. Κι' όταν επιτρέψει κάτι για να φανεί ή πίστη του, ή υπομονή του, τό μεγαλείο της αρετής του, θά του δώσει και τά μέσα να τό ξεπεράσει: τήν υπομονή, τήν μακροθυμία, τήν αγάπη, τά πνευματικά όπλα, που οί Γέροντες έχουν σε πλεονασμό κι έτσι ξεπερνούν και τήν μεγαλύτερη δοκιμασία και θλίψη».

Ο μακαριστός π. Δημήτριος συμβούλευε τά νεαρά ζευγάρια λέγοντάς τα: «Μάθετε από τήν πρώτη νύκτα του γάμου σας να κάνετε μαζί τήν πρώτη προσευχή, τό πρώτο απόδειπνο. Και αφού τελειώσει τό απόδειπνο να κάνετε μία μετάνοια ο ένας στον άλλον και να ζητήσετε συγγνώμη. Αυτό να γίνεται έστω κι αν δεν έχετε διαφωνία. Να τό κάνετε αυτό υποχρεωτικά, γιατί έτσι θά μάθετε να ζητάτε ο ένας από τόν άλλο συγγνώμη. Διότι, όταν θά έρθει τό πρόβλημα, κι όταν πλέον θά έρθει ο ίδιος ο διάβολος για να γεμίσει τόν νοϋ μέ τίς δικές του αναρίθμητες πληροφορίες, τίς αλλοτριωμένες πληροφορίες, τότε βλέποντας τούς δύο συζύγους να κάνουν μετάνοια και να υπακούουν ο ένας στον άλλον, έπειδή δεν μπορεί να σταθεί σε μία τέτοια ταπεινοφροσύνη, ασφαλώς θά φύγει. Ο διάβολος σιχαίνεται τούς ανθρώπους που έχουν ταπεινοφροσύνη κι έχουν αυτό τό φρόνημα τών μετανοιών. Πραγματικά, μία τέτοια κατάσταση, όταν από τήν αρχή λειτουργήσει, μπορεί να διαφυλάξει τόν νοϋ, τόν ήγεμόνα νοϋ και τών δύο ανθρώπων από τήν παραπληροφόρηση, ώστε να μην κατέβουν οί πληροφορίες στην συνέχεια στην καρδιά και πλέον τραυματίσουν τήν αγάπη».

Οί άλλοι γι' αυτόν

Τόν παπα-Δημήτρη τόν σέβονταν όλοι οί πνευματικοί άνθρωποι πού τόν γνώρισαν. Όλοι τους μετά τήν κοίμησή του κάτι είχαν νά προσθέσουν. Από τά όσα γράφτηκαν ή ειπώθηκαν έμείς έλάχιστα θά μεταφέρουμε έδω.

Ό Προηγούμενος τής Σιμωνόπετρας π. Αίμιλιανός έγραψε: «Καί ό ύπνος τοῦ σώματός του καί ή νήπις τής ψυχῆς του καί ή μύησις τῶν όφθαλμῶν του καί ό λόγος του καί ή σιωπή του ἦσαν στοιχεῖα καί μέσα έπικοινωνίας μέ τόν Θεόν καί τούς φίλους τοῦ Θεοῦ. Ἐξη συνηρμωσμένος έν τῷ μυστικῷ σώματι τής Ἐκκλησίας, έζη τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τά φαινόμενα θεωρῶν, τά άόρατα κατανοῶν».

Άλλος σημειώνει: «Ἡ ζωή του ἦταν Εὐχαριστιακή. Όπου κι άν ἦταν είχε άναφορά στό Θεό. Στό χωράφι, στό βουνό παντοῦ έψαλλε καί Τόν εὐχαριστοῦσε άδιαλείπτως. Εὔρισκε τό άπερίγραπτο, τή χαρά τοῦ Θεοῦ, τήν εὐλογία Κυρίου. Ἐρχόταν, δηλαδή, στήν μακαρία κατάνυξη, στό χαροποιό πένθος, γιά τό όποιο όμιλοῦν οί Πατέρες. Φυσικά, ό Γέροντας είχε δικό του τρόπο μέ τόν όποιο βίωνε τά τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς είμαστε άμέτοχοι αὐτῶν τῶν καταστάσεων καί πολλές φορές οὔτε κάν τά πιάνουμε, σάν νάναι μία ξένη γλῶσσα. Μέ συνέπεια εὐαρέστησε τό Θεό. Καί τοῦτο μέ τήν άμεμπτο καί καθαρή κατά Χριστό πολιτεία του».

Κάποιος άλλος σημειώνει: «ἦταν μέσα σ' όλα, αλλά οὐσιαστικά ζοῦσε έξω άπ' όλα. Ἦταν άσκητής στόν κόσμο, έχοντας άπόλυτη άνεση, μέ τό Θεό, μέ τούς Ταξιάρχες καί τούς Ἁγίους. Μιά φορά όταν πέρασε άβρόχοις ποσίν ένα πλημμυρισμένο ποτάμι, (γιά νά σωθεῖ ἔτσι από έχθρούς) πολύ άπλά είπε: -Ἐ ! τόν τσακώσαμε τόν Γιώργη, τόν πιάσαμε τόν Εὐεργέτη».

Τέλος άλλος δηλώνει: «...Ό παπα-Δημήτρης είχε τό χάρισμα τής ζώσης πίστεως, τό χάρισμα τής ύπομονῆς, τής ταπεινώσεως, τής άγάπης καί έφερνε άποτελέσματα. Όταν πάρεις τήν άγάπη τοῦ Χριστοῦ μέσα σου είναι σάν νά παίρνεις τήν μητέρα όλων τῶν άρετῶν, γεγονός πού δέν τό είχαν οί μεγαλύτεροι όλου τοῦ κόσμου σοφοί».

Οί άνθρωποι τοῦ Θεοῦ πού γνώρισαν τόν π. Δημήτριο τόν θεωροῦσαν ως σύγχρονο ζώντα άγιο.

Στά χέρια τοῦ άγωνοθέτη Κυρίου μας

Σέ όλη του τήν επίγεια ζωή ό παπα-Δημήτρης έκτός από τή φτώχεια καί τήν άνέχεια είχε σά σύντροφό του τίς ποικίλες δοκιμασίες καί άσθένειες. Ἐχουν άπόλυτη έφαρμογή στό πρόσωπό του τά λόγια τής Γραφῆς: «Ός χρυσόνέν

χωνευτηρίώ έδοκίμασεν αυτούς, καί ως όλοκάρπωμα θυσίας...» (Σοφ. Σολ. γ').

Τόν Φεβρουάριο τοῦ 1970 μετά από διάγνωση καρκίνου ὑπεβλήθηκε σέ ἐγχείριση στό νοσοκομεῖο τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. «Θαῦμα μεγάλο καί ζωντανό ἔγινε, γράφει σέ ἐπιστολή του: -Οἱ ἱατροί τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μοῦ τό ἀνήγγειλαν καθαρά τό πικρό φαρμάκι. Ἐγώ δόξαζα τό Θεό, πού μοῦ ἔδωκε αὐτό τό μεγάλο δῶρο, τόν καρκίνο, γιά νά μέ δοκιμάσει. Ἡ ἐγχείριση κράτησε 5 ὥρες. Τίς ἐπόμενες ἡμέρες εἶχα μία διάθεση πού μοῦ ἐρχόταν νά κατέβω ἀπό τό κρεβάτι. Δέν αἰσθανόμουν τίποτα. Τό βράδυ, πού ἔμεινα μόνος, ἦλθαν δύο ἄγνωστοι καί μέ φύλαγαν καί μέ ἀνακούφιζαν. Χαρά Θεοῦ καί εὐλογία Θεοῦ ἐκεῖνο τό βράδυ, πού δέ μπορῶ νά περιγράψω. Ὅλοι θαύμασαν πώς ἔζησα».

Ἀφοῦ πῆρε τό ἐξιτήριο ἀπό τό νοσοκομεῖο ἐπέστρεψε στό χωριό του, ἔχοντας τήν ὑγεία του ἰδιαίτερα εὐθραυστη.

Τό 1973 νοσηλεύθηκε στό νοσοκομεῖο «Ἀλεξάνδρα» γιά «ἀνώτερες σπουδές», ὅπως ἔλεγε χαριτολογώντας. Ὁ Θεός προετοίμαζε τό δοῦλο του. Στίς 29 Ιανουαρίου 1975, μετά ἀπό πολύμηνους φρικτούς πόνους «ἐξήχθη εἰς ἀναψυχήν, συναντήσας τό Φῶς τῆς ζωῆς». Ὁ Δημιουργός του τήν ἡμέρα αὐτή δέχθηκε στά χέρια Του τήν ἁγιασμένη του ψυχή γιά νά τῆς ἀπονείμει τόν τῆς «δικαιοσύνης στέφανο» (Β' Τιμ. δ'). Πρίν ἀναχωρήσει γιά τίς σκηνές τῶν δικαίων ἔλεγε: -Ὅταν βρῶ ἐκεῖ θέσιν, τότε θά ἔρχομαι καί θά σᾶς βοηθῶ. Ἄμ, πῶς! Θά ξεχάσω τά πνευματικά μου παιδιά;

Τώρα ἡ ψυχή τοῦ ἁγίου αὐτοῦ κληρικοῦ συναγάλλεται μετά τῶν ἀγγέλων καί τῶν ἁγίων στόν Παράδεισο καί πρεσβεύει γιά τή σωτηρία τῶν ψυχῶν ὅσων τόν ἐπικαλοῦνται.

Ἄς ἔχουμε τήν εὐχή καί τίς πρεσβεΐες τοῦ νέου Ἀγίου τῆς Ἐκκλησίας μας.

Χαίροις Ἐκκλησίας νέος ἀστήρ*

καί κώμης τοῦ Πλατάνου ὁ ἀτίμητος θησαυρός.*

Χαίροις τῶν Ὁσίων, Δημήτριε, ἡ δόξα* καί τῶν Ἱερέων πρότυπον ἅγιον.